

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0 mm

Tre smukke Biser.

En Kjerlighedsvise.

(Forfattet af Gjest Baardson.)

Mel. Sølvet er en forngielig Stand.

Jeg beiled engang til en Pige saa skøn,
Hun var mig saa god og hun hørte min Bøn,
Vi loved gjenfidiig med Haand og med Mund
Hinanden at elske til siddigste Stund.

Da blev jeg glad udi Hjerte og Hu,
De salige Timer jeg mindes endnu:
Skjönt Aar er henrundne i Eviighedsstrøm,
Dg jeg er opvaagnet af yndige Drøm.

Hun var i sit Livets det sagerste Vaar,
Var nylig indtraadt i sit attende Aar,
Saa blid som en Engel, saa frisk som en Hind
Med Roser og Liljer paa blomstrende Kind.

V box 11:330

Som venlige Stjerner paa Himmelen blaa,
Saa var hendes Dine naar til mig hun saa.
I Ord og i Tale i hvert hendes Blik
Forfikring jeg om hendes Kjærlighed fik.

Ja, elskede Lina, da var du saa huld,
Dit Hjerte var rent som det lutrede Guld,
Da var du saa kjærlig, saa om og saa tro;
Kun Døden, du sagde, kan skille os To.

Dg naar ved din Side saa ofte jeg sad,
Dg Timerne svandt saa fornøiet og glad,
Henrevet af Kjærligheds tryllende Magt
Fornøiet vi knyttet vor Kjærligheds Pagt.

Naar Skjæbnen da skilte os ad mangen Gang
Dg Skilsmisjen stundom blev temmelig lang.
Jeg ønsked mig Vinger at flyve igjen,
Tilbage til dig min bedrøvede Ven.

Da var du som enlige Fugel paa Kvist,
Som sørgende Due sin Mage har mist',
Dit elskede Hjerte forglemte mig ei,
Hvor længst jeg var fjernet paa vildsomme Bei.

Nu gaar jeg mismodig, bedragen og glemt,
Mit Sind og min Harpe vemodig er stemt,
Mindst havde jeg ventet mig saadant af dig,
Dg aldrig, nei aldrig, du glemmes af mig.

Men Alting forandres ved Tid og ved Aar
Dg Kjærlighed kjølnes og Skjønhed forgaar;
Men dybt i mit Hjerte jeg føler et Saar,
Som neppe kan læges ved Tid og ved Aar.

Men jeg din Utroskab tilgive dig vil,
Forført er du bleven af andre dertil.
Du hørte Bagvaskelsens Tunge saa slem,
Dg du var da svag nok at agte paa dem.

Farvel, o Farvel uforglemmelige Ven,
Vi skilles maa her, men vi findes igjen.
Vi samles hist oppe i Evigheds Land
Hvor Løgne og Falskhed mer skade ei kan.

Sebastopols Fald.

En Vise vil jeg yde for hver Kriger i vort Nord,
Som holde vil den Ed, som han Land og Konge svor,
Thi Gud selv gav os Magt,
At vi stedse ta'r i Agt,
De vanskelige Pligter, som os Loven har paalagt,
At om det gjælder maa
Vi ei foragte staa
Men ligne vore Fædre for Seiren at opnaa.

Canrobert han sagde til Stockholms Hof de Ord:
Fred er nu ikke længer at vente paa vor Jord;
Hver Mand nu kjæmpe maa
For Friheden at faa,
At Rusens Røverhorder ei sin Fremgang have maa
Enhver maa holde Stand
Dg slaa til sidste Mand;
Det gjælder jo vor Konge og vort kjære Fædreland!

Ja, Keiser Nicolaus, hvorfor holdt du ei dit Ord,
Som højtideligt du svor ved det kostelige Bord?
Du med Ild og Sværd i Hand
Vilde herje Norges Land,
Indkvartere dine Tropper udi Staden Christian;
Men Herrens Time, som
Du spottede, den kom,
Da hjalp dig ei dit Magtsprog og ei din Keiserdom.

Det gaar mig ei af Minde udi Verdens vide Kredse,
Sebastopols Fald attenhundred og femhalvtreds!
Saadan Torden er ei hørt
Eller nogeninde spurgt
Siden Krudtet og Kanonerne i Verden blev indført.
Dg Himmelen den stod
Indhyllt i Røg og Blod,
Da mod Sebastopols Mure vi styrede vor Fod.

Der Kloffen syv var slagen, og Ratten fulgte paa,
Da slur begynte Bomberne saa truende at gaa.
Krigsskibe tændtes an
Stod i Luerne og brand,
Den russiske Flaade laa ved Sebastopols Strand.
Dg Ilden greb om sig
Udi Flaaden idelig,
Bed dens Skin saa man klart den forfærdelige Krig.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

Det gaar mig ei af Minde den forfærdelige Dag,
Da vi stormede Sebastopol og hævdede vor Sag,
Gen'ral Simson rykked frem
Dg slog med Fynd og Klem
Dg Tyrken gjorde Flanke ved høire Fløi af dem.
Vi stormede paa,
Det uophørligt maatte gaa,
Taarnet Malakoff at tage det var vor Attraa.

Ser Gange vi stormede mod Fiendens stærke Fld,
Men den syvende Gang var der ikke mere Livl,
Vi Malakoff besteg
Dg saa Forterne derved,
Ge'ral Simson rykket frem gennem Sebastopols Rhed.
Med formet Magt
Fik vi Staden underlagt
Paa de sydligste Forter vi udstillede vor Vagt.

Hver Legion af Hæren og hver en enkelt Mand,
Saa vel af den lave som højere Officerstand,
Enhver fulgte Pligten med
Ihærdig Tapperhed,
Dg aldrig vil vi indgaa paa en Ufredagtighed.
Kom Norge og Sverig
Med Rusjen i Krig
Det hjalp ei om i millionvis han viste sig.

Den første Kjærlighed.

Jeg saa i Øster og jeg saa i Vester,
Jeg saa i Sønder og jeg saa i Nord.
Jeg saa saamange smukke Piger dandje,
Men aldrig saa jeg den jeg saa ifjor.
Den første Kjærlighed er dog den bedste,
Bist aldrig jeg forglemmer dig min Ven.

Dg kan jeg ikke til min Kjærest komme,
Dg hverken ridend' eller gaaende,
Saa vil jeg blive til det bliver Sommer,
Saa vil jeg seile over Bølgen blaa.
Den første Kjærlighed er dog den bedste,
Bist aldrig jeg forglemmer dig min Ven.